

РЕШЕНИЕ

№ 1291

гр. София, 01.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 71 състав,
в публично заседание на 16.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **9911** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 118 от КСО, във вр. с чл. 145 и сл. от АПК.

Образуваното адм. дело № 9911/20 г. на АССГ е по жалба на С. Н. П., ЕГН [ЕГН], адрес: [населено място], [улица], ап. 16, чрез адв. Г. Т.-САК, против Мълчалив отказ на Директора на ТП на НОИ С.-град, да се произнесе по жалба срещу Разпореждане № 212-00-9567-1 от 13.07.2020 г. на Ръководителя на Осигуряването за безработица на ТП на НОИ - [населено място]. Образуваното адм. дело № 1066/20 г. на АССГ е по жалба на С. Н. П., ЕГН [ЕГН], адрес: [населено място], [улица], ап. 16, чрез адв. Г. Т.-САК, против Разпореждане № 212-00-9567-1 от 13.07.2020 г. на Ръководителя на Осигуряването за безработица на ТП на НОИ - [населено място], потвърдено с Решение № 1040-21-606 от 28.09.2020г. на Директора на ТП на НОИ - С. град. С определение № 8542 от 16.11.20 г. адм. дело №1066/20 г. на АССГ е съединено с адм. дело № 9911/20 г. на АССГ, тъй като и в двете дела участват едни и същи лица на страната на ищеца и на ответника, и имат връзка по между си, като производството продължава по адм. дело № 9911/20 г. на АССГ. Жалбоподателят и неговия процесуален представител в с.з. подържат жалбата против Разпореждане №212-00-9567-1 от 13.07.2020 г. на Ръководителя на Осигуряването за Безработица на ТП на НОИ - [населено място], потвърдено с Решение № 1040-21-606 от 28.09.2020г. на Директора на ТП на НОИ - С. град и производството продължава да се води против Разпореждане №212-00-9567-1 от 13.07.2020 г. на Ръководителя на Осигуряването за Безработица на ТП на НОИ - [населено място], потвърдено с Решение № 1040-21-606 от 28.09.2020г. на Директора на ТП на НОИ - С. град.

С жалбата се иска съдът да отмени Разпореждане №212-00-9567-1 от 13.07.2020 г. на Ръководителя на Осигуряването за Безработица на ТП на НОИ - [населено място] и потвърждаващото го Решение № 1040-21-606 от 28.09.2020г. на Директора на ТП на НОИ - С. град като незаконосъобразни.

В съдебно заседание жалбоподателят С. Н. П. чрез АДВ. Г. Т., редовно уведомен, се явява лично и се представлява се от адв.Т.. Моли съдът да постанови решение, с което да отмените обжалвания съдебен акт. Претендира разноски, за което представям списък с препис за ответната страна. Моли за срок за писмени бележки.

Ответникът ДИРЕКТОРА НА ТП НА НОИ С.- ГРАД, редовно уведомен, се представлява от юрк.В.. Моли съдът да отхвърли жалбата като неоснователна и недоказана, и да потвърди като правилен и законосъобразен постановения акт при спазване на материалните разпоредби и мотиви подробно, изложени в акта. Моли за срок за писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

СГП – редовно уведомена, не изпраща представител.

След като прецени твърденията на страните и събрания по делото доказателствен материал, Административен съд-София-град намира за установено следното:

Жалбата изхожда от надлежна страна, съответна е на изискванията за форма и реквизити и е подадена в преклузивния 14-дневен срок по чл. 118, ал. 1 от КСО.

Поради това се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество е основателна.

Недоволен от постановеното разпореждане С. П. го обжалвал пред административния орган, като неправилно и незаконосъобразно. Изложил следните твърдения:

“Г. Административният орган неправилно квалифицирал основанието, поради което е прекратено трудовото правоотношението. В Разпореждането неправилно и некоректно било посочено, че трудовото правоотношение е прекратено на основание чл. 54б, ал. 3 от КСО. При устна консултация на място в НОИ целяща да се установи каква е причина за това, служител на НОИ заяви, че административният орган е взел предвид освобождаването му от заеманата длъжност „управител“ в [фирма], а не меродавния акт - Заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение. В тази връзка следвало да се посочи следното. Предизвестието, което е подал до [фирма] не е правопораждащият юридически факт, и въз основа на същия не можело да бъде отпуснато парично обезщетение за безработица. Търговските правоотношения не можело да се приравняват на трудови правоотношения. Прекратяването на търговските правоотношения на жалбоподателя с дружеството [фирма] имало действие месеци преди да бъде издадена Заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение, макар и вписването в Търговския регистър да е било отразено впоследствие. Действието на прекратяването на мандатните права на управителя било

от изтичане на срока по чл. 141 ал. 5 ТЗ, а не от вписването в Търговския регистър. В конкретния случай заповедта на работодателя за прекратяване на правоотношението е юридическият факт, от който се поражда правото на парично обезщетение за безработица и който е посочил надлежно в заявлението си. В тази връзка поради неправилното квалифициране на основанието за прекратяване на трудовото правоотношение, административният орган погрешно отпуснал минимално парично обезщетение за безработица от 9 лева на ден и то за минимален период от време - 4 месеца. Съгласно чл. 54в, ал. 1 КСО периодът на обезщетение за безработица се определял от осигурителния стаж на лицето. В конкретния случай, видно от трудовата му книжка /Приложение№3/, имал общ трудов стаж от 6 години, 1 месец и 17 дни, т.е. налице била втората хипотезата на нормата, при която административният орган е длъжен да отпусне обезщетение за безработица за период от 6 месеца.

На следващо място освен, че бил определен по-кратък срок за изплащане парично обезщетение за безработица, то посочената начална дата е определена неправилно. В разпореждането административният орган вписал начална дата 22.04.2020г., но видно от заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение, същото било прекратено на 31.03.2020г., считано от 01.04. 2020 г. Съгласно чл. 54в, ал. 1 КСО паричните обезщетения за безработица се изплащали ежемесечно през месеца, следващ този, за който се дължат от настъпване на юридическия факт.

В резултат на неправилното основание за прекратяване на трудовото правоотношение, и последвалите пороци, административният орган бил допуснал съществена грешка и при определяне размера на дневното парично обезщетение. С Разпореждането било отпуснато парично обезщетение в размер на 9,00 лева, който представлявали минимален дневен размер на ПОБ съгласно ЗБДОО за 2020 г. Съгласно разпоредбата на чл. 54б, ал. 1 КСО - Размерът на дневното парично обезщетение за безработица се определял 60,00 на сто от среднодневното възнаграждение или среднодневния осигурителен доход, върху който са внесени или дължими осигурителни вноски във фонд "Безработица" за последните 24 календарни месеца. Предвид среднодневното му възнаграждение, което се равнявало на 130,00 лева дневно, обезщетението следвало да бъде в размер на 78,00 лева, а не както било определено - 9,00 лева.”

В заключение жалбоподателят направил искане за отмяна на оспореното разпореждане, като вместо него да се постанови ново, с което да му се предостави дължимото обезщетение от 78 лева на ден за период от 6 (шест) месеца.

След разглеждане и обсъждане на всички доказателства, съдържащи се в административната преписка и при преценката им в тяхното единство и взаимовръзка от правна и фактическа страна, РО установил следното:

Жалбата била подадена в срока по чл. 117, ал. 2 от КСО и е допустима. Разгледана по същество била неоснователна.

Обжалваното разпореждане е постановено в рамките на компетентността на длъжностното лице по чл. 54ж от КСО, отговаряло на формата, утвърдена от Управителя на НОИ, съгласно правомощията му по чл. 37, ал. 5, т. 2 от КСО и било издадено при спазване на материално-правните разпоредби и административно-производствените правила, уреждащи правото, размера и периода на изплащане на ПОБ.

Разпоредбата на чл. 54л от КСО определял, че отпускането, изчисляването, изменянето, отказването, спирането, прекратяването, възобновяването и възстановяването на паричните обезщетения за безработица се извършвало въз основа

на данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 и на данните, декларирани в подадените от лицата документи за отпускане на обезщетенията при условия и по ред, определени с акт на Министерския съвет. Съгласно тази правна норма осигурителите били длъжни периодично да представят в Националната агенция за приходите данни за осигурителен доход и осигурителен стаж за всяко лице поотделно.

Съгласно разпоредбата на чл. 54а, ал. 1 /в сила от 01.01.2018 г./ от КСО право на ПОБ имали лицата, за които са внесени или дължими осигурителни вноски във фонд "Безработица" най-малко 12 месеца през последните 18 месеца преди прекратяване на осигуряването и не упражнявали трудова дейност, за която подлежат на задължително осигуряване по този кодекс или по законодателството на друга държава, с изключение на лицата по чл. 114а, ал. 1 от Кодекса на труда.

Разпоредбата на чл. 54а, ал. 4 от КСО определяла, че ПОБ се изплаща от датата на последното прекратяване на осигуряването, ако заявлението за отпускане на ПОБ, е подадено в тримесечен срок от тази дата и лицето се е регистрирало като безработно в Агенцията по заетостта в срок 7 работни дни от тази дата.

Разпоредбата на чл. 4, ал. 1, т. 7 от КСО определяла, че задължително осигурени за общо заболяване и майчинство, инвалидност поради общо заболяване, старост и смърт, трудова злополука и професионална болест и безработица по този кодекс са управителите и прокуристите на търговски дружества и на еднолични търговци и на техните клонове, членовете на съвети на директорите, на управителни надзорни съвети и контролорите на търговски дружества, синдиките, ликвидаторите, както и лицата, работещи по договори за управление на неперсонифицирани дружества и лицата, на които е възложено управлението и/или контролът на държавни и общински предприятия по глава девета от Търговския закон, техни поделения или на други юридически лица, създадени със закон. Вписването на тези лица в Търговския регистър било уредено в Търговския закон и в Закона за Търговския регистър.

Със заявление от 26.06.2020 г. П. сезирал административния орган с молба за отпускане на ПОБ по чл. 54а от КСО. Приложил Протокол за решенията взети неприсъствено от общо събрание на съдружниците на [фирма], ЕИК[ЕИК] и предизвестие по чл. 141, ал.5 от ТЗ.

При постановяване на атакуваното разпореждане, длъжностното лице се позовало на документи, видни в Търговския регистър /ТР/, от които установило, че:

- на 06.11.2003 г., П. бил вписан като съдружник и управител в [фирма], ЕИК[ЕИК];
- с Предизвестие по чл. 141, ал. 5 от ТЗ до [фирма], С. П. в качеството си на управител на същото, помолил да бъде освободен като управител на Дружеството и да бъде заличен от Търговския регистър.;
- с Протокол за решенията взети неприсъствено от общо събрание на съдружниците на [фирма], ЕИК[ЕИК] от 24.04.2020 г., в точка 1 било посочено: „Да бъде освободен от длъжност и от отговорност за дейността му до настоящия момент Управителя С. Н. П. с ЕГН [ЕГН].“;
- на 22.04.2020 г. С. Н. П. бил заличен в качеството си на управител на дружеството в Търговския регистър.

Разпоредбата на чл. 54б, ал. 3 от КСО определяла, че безработните лица, чиито правоотношения са били прекратени по тяхно желание или с тяхно съгласие, или поради виновното им поведение, получават минималния размер на паричното обезщетение за безработица за срок 4 месеца.

С чл. 11 от Закона за бюджета на държавното обществено осигуряване за 2020 г., бил определен дневен минимален размер на обезщетението за безработица за 2020 г. - 9,00 лв.

Във връзка с обжалваното разпореждане, относно определения размер и период за изплащане на ПОБ, длъжностното лице взело предвид гореизложените документи, както и информация в Търговския регистър, от които било видно, че:

-на 06.11.2003 г. С. Н. П., ЕГН [ЕГН] е вписан в Търговския регистър като управител на [фирма], ЕИК[ЕИК] и на 22.04.20 г. е заличен като управител на дружеството в ТР;

- видно от предизвестие по чл. 141, ал. 5 от ТЗ, С. Н. П., в качеството си управител на [фирма], ЕИК[ЕИК] сам е решил да бъде освободен като управител на Дружеството, тоест инициативата била единствено и само негова.

Определяне на дневното ПОБ и срокът на изплащането му се извършвали съгласно разпоредбите на чл. 54б, ал. 1 и чл. 54в, ал. 1 от КСО, където се включвали случаите, в които лицата са останали без работа по инициатива на работодателите.

В чл. 54б, ал. 3 от КСО - "размер на ПОБ", законодателят бил въвел изричен текст, който обхващал Случаите, при които трудовата дейност /правоотношението/ е прекратено по инициатива, със съгласието на лицето или поради виновното му поведение.

При определяне размера на ПОБ и срока на неговото получаване, законодателят изхождал от източника на инициативата за прекратяване на трудовата дейност /правоотношението/, като в разглеждания случай това било обстоятелството, че с предизвестие по чл. 141, ал. 5 от ТЗ, С. Н. П., в качеството си управител на [фирма], ЕИК[ЕИК] помолил да бъде освободен като управител на Дружеството, тоест инициативата била единствено и само негова.

Предвид изложените факти и обстоятелства, длъжностното лице е постановило разпореждане № 212-00-9567-1 от 13.07.2020 г., с което на жалбоподателя е отпуснато ПОБ, считано от 22.04.2020 г. до 21.08.2020 г. в размер на 9,00 лв. дневно.

При така изяснената правна и фактическа страна на спора решаващият административен орган приел, че не са налице основания за отмяна на атакуваното разпореждане и същото като правилно и законосъобразно, следвало да бъде потвърдено.

При горните фактически констатации, настоящият състав на Административен съд – София град прави следните правни изводи:

От събраните по делото доказателства безспорна се установява, че жалбоподателят е освободен от длъжността „управител“ в дружеството [фирма] с Решение на извънредно общо събрание на 25.02.2016 г. От Протокола на НОС и дружествения договор е видно, че жалбоподателят е изключен от съдружника С. В. П., притежаваща 80 % от капитала, и на негово място е назначен нов управител, който е имал задължението да впише съответните промени в търговския регистър. Не са предприети действия от страна на новия управител на основание чл. 141, ал. 5 от ТЗ и на 03.01.2020 г. жалбоподателят е отправил до [фирма] предизвестие за заличаването му като управител. Прекратяването на мандата е вписано в ТР впоследствие. Прекратяването на мандатното правоотношение по управление на

дружеството [фирма] (през 2016 г.) е факт далеч преди прекратяването на трудовия договор със [фирма] (на 01.04.2020 г.). Формалното вписване на горното обстоятелство в Търговския регистър е по реда на чл. 141 ал. 5 от ТЗ, а реалното основание за прекратяване е извън волята на жалбоподателя.

В съдебната практика е възприето виждането, че вписването на промяната на управителя в Търговския регистър не е елемент от фактическия състав по избор на управителя, тъй като конститутивният му ефект е ограничен само по отношение на трети лица (Решение № 86 от 01.09.2017 г. по т.д. № 1068/2016 г. на ВКС, ТК. II. ТО). Доколкото възникването на мандатното правоотношение между управителя и дружеството не е обусловено от вписването, то следва, че и прекратяването на органното правоотношение може да настъпи във вътрешните отношения преди заличаването на управителя от търговския регистър и независимо от него. Основание за подобен извод е не само чл. 140, ал. 4 ТЗ във връзка с действието на вписването, но и текстът на чл. 141, ал. 6 ТЗ. Цитираната разпоредба гласи, че заличаването на овластяването има действие по отношение на трети добросъвестни лица от момента на вписването. От изложеното следва, че не само във вътрешните отношения, но и по отношение на трети лица, които не са добросъвестни, прекратяването на органното правоотношение ще бъде факт независимо, че управителят не е заличен от търговския регистър. Освен това, второто изречение на чл. 141, ал. 5 ТЗ подкрепя извода, че управителят може да поиска заличаване на името си от ТР, дори когато е бил освободен с решение на общото събрание на съдружниците, но заличаването не е било извършено. Всъщност чл. 141, ал. 5 ТЗ урежда две отделни субективни права на управителя – 1/ отказ от овластяването и 2/ отделно от него, и възможността сам да заяви вписването на заличаването му от регистъра, след като органното правоотношение е било прекратено на каквото и да е основание. От изложеното следва, че уведомлението по чл. 141, ал. 5 ТЗ може да бъде подадено не само в хипотезата на отказ от овластяването от страна на управителя, но както и в настоящия случай, когато органното правоотношение е прекратено и въпреки това името на управителя не е заличено от ТР. В този смисъл Директорът на НОИ не е анализирал дали уведомлението по чл. 141, ал. 5 ТЗ е отказ от овластяването от страна на управителя или това уведомление, почива на други причини. Заличаването на управителя от ТР по реда на чл. 141, ал. 5 ТЗ не следва автоматично да се третира като прекратяване на правоотношението по желание или съгласие на управителя по смисъла на чл. 54б, ал. 3 КСО, а оттам да води до минимален размер и срок на обезщетението за безработица. Органът по чл. 54 ж КСО следва да извърши преценка и да установи кой е юридическия факт, довел до прекратяване на дейността по чл. 4 във връзка с чл. 10 КСО, за да може да определи правилно размера и срока на обезщетението. Като е пропуснал да стори това. Директорът на НОИ е издал незаконосъобразен административен акт.

В конкретния случай, само заповедта на работодателя [фирма] от 31.13.2020 г. за прекратяване на правоотношението е юридическият факт, от който се поражда правото на парично обезщетение за безработица и който жалбоподателят е посочил надлежно в заявлението си. Уведомлението по чл.

141, ал. 5 ТЗ до [фирма] е от м. януари 2020 г. (далечен преди заповедта на работодателя „Саза тур“), и както стана ясно по-горе, то отразява действия на жалбоподателя да бъде вписано в ТР станалото вече прекратяване (не по негово желание) на мандатното правоотношение, осъществило се като юридически факт още през 2016 г. От прекратяване на трудовото правоотношение със [фирма], считано от 01.04.2020 г., жалбоподателят не е сключил други трудови договори. През последните 24 календарни месеца, преди прекратяването от работодателя [фирма], редовно са му изплащани, както трудово възнаграждение, така и дължимите осигурителни вноски във фонд „Безработица“. Следователно жалбоподателят има право на обезщетение за безработица по чл. 54б, ал. 1 КСО, а не по чл. 54б, ал. 3 КСО и административният орган неправилно е квалифицирал причината за прекратяването на трудовото правоотношение.

Съгласно чл. 54в, ал. 1 КСО периодът на обезщетение за безработица се определя от осигурителния стаж на лицето. В конкретния случай, видно от доказателствата, жалбоподателят има общ трудов стаж от 6 години, 1 месец и 17 дни и е налице втората хипотезата на нормата, при която административният орган е длъжен да отпусне обезщетение за безработица за период от 6 месеца. В този смисъл неправилно е определен по-кратък срок за изплащане на парично обезщетение за безработица, а посочената начална дата е определена неправилно. В разпореджанието, потвърдено с Решението на Директора на ТП на НОИ-С. град, административният орган е вписал начална дата 22.04.2020 г., но видно от заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение, същото е прекратено на 31.03.2020 г., считано от 01.04.2020г. Съгласно чл. 54в, ал. 1 КСО паричните обезщетения за безработица се изплащат ежемесечно през месеца, следващ този, за който се дължат от настъпване на юридическия факт. Датата 22.04.2020 г. не е меродавна, защото на същата единствено се е отразило в ТР заличаването на жалбоподателя като управител в [фирма], поради бездействие на последното дружество, а както стана ясно мандатното правоотношение по управление на това дружество е прекратено много преди заличаването му в ТР.

Видно от горното административният орган е допуснал неправилно приложение на закона при определяне размера на дневното парично обезщетение. В разпореджанието, което е потвърдено от Решението на Директора на ТП на НОИ-С. град, е отпуснато парично обезщетение в размер на 9,00 лева, който представлява минимален дневен размер на ПОБ съгласно ЗБДОО за 2020 г. Съгласно разпоредбата на чл. 54б, ал. 1 КСО - размерът на дневното парично обезщетение за безработица се определя на 60.00 на сто от среднодневното възнаграждение или среднодневния осигурителен доход, върху който са внесени или дължими осигурителни вноски във фонд "Безработица" за последните 24 календарни месеца. Осигурителните вноски на жалбоподателя във фонд „Безработица“, за последните 24 месеца, са в размер на 668,17 лева. Доколко среднодневното възнаграждение на жалбоподателя, което се равнява на 130.00 лева дневно, обезщетението

следва да бъде в размер на 78,00 лева, а не както е определено - 9,00 лева.

Предвид гореизложеното, жалбата се явява основателна и следва да се уважи, а оспореното разпореждане и потвърждаващото го решение, като неправилни и незаконосъобразни, следва да бъдат отменени.

По делото е направено своевременно искане от процесуалния представител на жалбоподателя за присъждане на съдебно-деловодни разноски в размер на 400 лв., от които д.т. в размер на 10 лв., адвокатско възнаграждение в размер на 390 лв. и с оглед изхода на спора това искане следва да бъде уважено.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд-София-град, Трето отделение, 71 състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на С. Н. П., ЕГН [ЕГН], адрес: [населено място]. [улица], ап. 16, чрез адв. Г. Т.-САК, Решение № 1040-21-606 от 28.09.2020г. на Директора на ТП на НОИ - С. град и вместо него постановява:

ОТМЕНЯ Разпореждане № 212-00-9567-1 от 13.07.2020 г. на Ръководителя на Осигуряването за безработица на ТП на НОИ - [населено място].

ИЗПРАЩА преписката на Ръководител на Осигуряването за безработица при Териториално поделение на НОИ – С.-град, за ново произнасяне по нея, в едномесечен срок от получаването ѝ, при съобразяване с указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящото решение.

ОСЪЖДА Териториално поделение на НОИ – С.-град, да заплати на С. Н. П., ЕГН [ЕГН], адрес: [населено място]. [улица], ап. 16, сумата в размер на 400 лв., представляваща направени по делото разноски.

Решението на основание чл. 119, ал. 1 от КСО не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: